Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 18. oktobra 2016*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi proti Iranu zaradi preprečevanja širjenja jedrskega orožja — Zamrznitev sredstev — Ničnostna tožba — Rok za vložitev tožbe — Prilagoditev predlogov — Dopustnost — Obveznost obrazložitve — Pravica do obrambe — Pravica do učinkovitega sodnega varstva — Očitna napaka pri presoji — Sprememba časovnih učinkov razglasitve ničnosti“

V zadevi T-418/14,

Sina Bank s sedežem v Teheranu (Iran), ki jo zastopata B. Mettetal in C. Wucher-North, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata B. Driessen in D. Gicheva, agenta,

tožena stranka,

zaradi tožbe na podlagi člena 263 PDEU, katere predmet je, prvič, razglasitev ničnosti Sklepa Sveta, kot izhaja iz Obvestila z dne 15. marca 2014 za osebe in subjekte, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, določeni s Sklepom Sveta 2010/413/SZVP in Uredbo Sveta (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2014, C 77, str. 1), o ohranitvi vpisa imena tožeče stranke na seznamu iz Priloge II k Sklepu Sveta z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (2010/413/SZVP) (UL 2010, L 195, str. 39), kakor je bil spremenjen s Sklepom Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 (UL 2010, L 281, str. 81), in iz Priloge IX k Uredbi Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL 2012, L 88, str. 1), in drugič, Sklepa Sveta 2014/776/SZVP z dne 7. novembra 2014 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP (UL 2014, L 325, str. 19), Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 1202/2014 z dne 7. novembra 2014 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (UL 2014, L 325, str. 3), Sklepa Sveta (SZVP) 2015/1008 z dne 25. junija 2015 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2015, L 161, str. 19), in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2015/1001 z dne 25. junija 2015 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (UL 2015, L 161, str. 1) v delih, v katerih je bil s temi akti ohranjen vpis imena tožeče stranke na seznamu iz Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, in iz Priloge IX k Uredbi št. 267/2012,

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi H. Kanninen, predsednik, I. Pelikánová (poročevalka), sodnica, in E. Buttigieg, sodnik,

sodna tajnica: M. Junius, administratorka,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 8. aprila 2016,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1. *Omejevalni ukrepi, sprejeti zoper Islamsko republiko Iran*

1 Ta zadeva spada v okvir omejevalnih ukrepov, uvedenih za izvajanje pritiska na Islamsko republiko Iran, da bi ustavila dejavnosti, nevarne z vidika širjenja jedrskega orožja, in razvoj izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja (v nadaljevanju: širjenje jedrskega orožja).

2. *Omejevalni ukrepi, ki se nanašajo na tožečo stranko*

2 Tožeča stranka, družba Sina Bank, je iranska banka, ki je registrirana kot javna delniška družba.

3 Tožeča stranka je bila 26. julija 2010 vpisana na seznam v Prilogi II k Sklepu Sveta z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (2010/413/SZVP) (UL 2010, L 195, str. 39).

4 Zato je bilo ime tožeče stranke vpisano tudi na seznam v Prilogi V k Uredbi Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2007, L 103, str. 1). Ta zadnji vpis je začel veljati na dan objave Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 (UL 2010, L 195, str. 25) v *Uradnem listu Evropske unije*, in sicer 27. julija 2010. Učinek tega vpisa je bil zamrznitev sredstev in gospodarskih virov (v nadaljevanju: zamrznitev sredstev) tožeče stranke.

5 Vpis imena tožeče stranke na seznam iz Priloge II k Sklepu 2010/413 in Priloge V k Uredbi št. 423/2007 je bil obrazložen tako:

„Interesi banke so povezani z interesi ‚Daftarja' (urad voditelja [islamske revolucije]: uprava s približno 500 sodelavci). Pomaga pri financiranju strateških interesov režima."

6 Svet Evropske unije je z dopisom z dne 27. julija 2010 tožečo stranko obvestil o vpisu njenega imena na seznam iz Priloge II k Sklepu 2010/413 in Priloge V k Uredbi št. 423/2007. Temu dopisu je bila priložena kopija navedenih aktov.

7 Tožeča stranka je v dopisu z dne 8. septembra 2010 navedla svoje pripombe o zadevnem vpisu in Svet pozvala, naj ta vpis ponovno preuči.

8 Svet je po preverjanju položaja tožeče stranke ohranil vpis njenega imena na seznamu iz Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 (UL 2010, L 281, str. 81), in ta vpis je začel veljati istega dne.

9 Ime tožeče stranke je bilo ob sprejetju Uredbe Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe št. 423/2007 (UL 2010, L 281, str. 1) z enako obrazložitvijo, kot je že navedena zgoraj v točki 5, vpisano na seznam iz Priloge VIII k navedeni uredbi in ta vpis je začel veljati 27. oktobra 2010.

10 Svet je z dopisom z dne 28. oktobra 2010, ki je bil tožeči stranki vročen 5. decembra 2010, tožečo stranko po preverjanju njenega položaja in ob upoštevanju pripomb iz dopisa z dne 8. septembra 2010 obvestil, da morajo zanjo še naprej veljati omejevalni ukrepi.

11 Tožeča stranka je z dopisoma z dne 6. in 20. decembra 2010 prek svojih odvetnikov izpodbijala ohranitev ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega v zvezi z njo. Odvetniki so v okviru izvajanja pravice do obrambe Svet zaprosili, naj jim dovoli vpogled v spis ter jim sporoči elemente, s katerimi je utemeljena ohranitev sprejetega ukrepa.

12 Tožeča stranka je s tožbo, vloženo 6. januarja 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, v bistvu predlagala razglasitev ničnosti Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, in Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010 v delih, v katerih se ti nanjo nanašata. Zadeva je bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vpisana pod opravilno številko T-15/11.

13 Svet je odvetnikom tožeče stranke z dopisom z dne 22. februarja 2011 poslal dokument s številko 6724/11, v katerem so bili elementi iz spisa, ki so podpirali obrazložitev, navedeno zgoraj v točki 5.

14 Tožeča stranka je z dopisom z dne 18. julija 2011 znova izpodbijala ohranitev ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega v zvezi z njo.

15 Svet je po preučitvi položaja tožeče stranke ohranil vpis njenega imena na seznamu iz Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, in iz Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010 z učinkom od 1. decembra 2011, dneva sprejetja Sklepa Sveta 2011/783/SZVP z dne 1. decembra 2011 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2011, L 319, str. 71), oziroma od 2. decembra 2011, dneva objave Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 1245/2011 z dne 1. decembra 2011 o izvajanju Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL 2011, L 319, str. 11) v Uradnem listu.

16 Svet je tožečo stranko z dopisom z dne 5. decembra 2011, ki ji je bil vročen istega dne, obvestil, da morajo zanjo še naprej veljati omejevalni ukrepi. Svet je v tem dopisu navedel, da „čeprav so bile delnice [tožeče stranke] v okviru javnega zbiranja ponudb prodane, ostaja glavni delničar fundacija [Mostazafan], ki je javni subjekt in poroča voditelju“ in da „zato meni, da je tožeča stranka zelo povezana z interesi ‚Daftarja‘ (uradom voditelja) in tako pomaga pri financiranju strateških interesov režima“.

17 Tožeča stranka je z dopisom z dne 23. januarja 2012 prek svojih odvetnikov znova izpodbijala ohranitev ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega v zvezi z njo. Odvetniki so v okviru izvajanja pravice do obrambe Svet zaprosili, naj jim dovoli vpogled v spis ter jim sporoči elemente, s katerimi je utemeljena ohranitev sprejetega ukrepa.

18 Tožeča stranka s tožbo, vloženo 10. februarja 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, v bistvu predlaga, prvič, razglasitev ničnosti Sklepa 2011/783 in Izvedbene uredbe št. 1245/2011 v delih, v katerih je bil z njima po pregledu ohranjen vpis njenega imena na seznamu iz Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, in iz Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010, in drugič, razglasitev ničnosti člena 16(2) Uredbe št. 961/2010 in členov 19(1)(b) in 20(1)(b) Sklepa 2010/413 v delih, v katerih se ti nanjo nanašajo. Zadeva je bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vpisana pod opravilno številko T-67/12.

19 Ime tožeče stranke je bilo ob sprejetju Uredbe Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe št. 961/2010 (UL 2012, L 88, str. 1) z enako obrazložitvijo, kot je že navedena zgoraj v točki 5, vpisano na seznam iz Priloge IX k navedeni uredbi in ta vpis je začel veljati 24. marca 2012.

20 Splošno sodišče je s sodbo z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet (T-15/11, EU:T:2012:661) za ničnо razglasilo Prilogo II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, in Prilogo VIII k Uredbi št. 961/2010 v delih, v katerih se ti nanašata na tožečo stranko. Ohranilo pa je glede nje učinke Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, do začetka učinkovanja ničnosti Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010 v delu, v katerem se ta nanjo nanaša. Zoper sodbo z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet (T-15/11, EU:T:2012:661) ni bila vložena pritožba, zato je ta sodba postala pravnomočna.

21 Svet je 15. marca 2014 objavil Obvestilo osebam in subjektom, za katere veljajo omejevalni ukrepi iz Sklepa 2010/413 in Uredbe št. 267/2012 (UL 2014, C 77, str. 1), v katerem je po pregledu ugotovil, da bi se morali omejevalni ukrepi iz Sklepa 2010/413 in Uredbe št. 267/2012 za osebe in subjekte, ki so bili vpisani na seznam iz Priloge II k temu sklepu in iz Priloge IX k tej uredbi, še naprej uporabljati.

22 Tožeča stranka je z dopisom z dne 14. aprila 2014 pri Svetu znova izpodbijala ohranitev ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega v zvezi z njo.

Dejansko stanje po vložitvi te tožbe

23 Splošno sodišče je s sodbo z dne 4. junija 2014, Sina Bank/Svet (T-67/12, neobjavljena, EU:T:2014:348), prvič, zavrglo tožbo v delu, v katerem se je nanašala na razglasitev ničnosti členov 19(1)(b) in 20(1)(b) Sklepa 2010/413, ker je bila vložena pri sodišču, ki ni pristojno za njeno obravnavanje, in jo zavrglo kot nedopustno v delu, v katerem se je nanašala na razglasitev ničnosti člena 16(2) Uredbe št. 961/2010, ter drugič, razglasilo za ničen Sklep 2011/783 in Izvedbeno uredbo št. 1245/2011 v delu, v katerem ta akta po pregledu ohranjata vpis imena tožeče stranke na seznamu iz Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bila spremenjena s Sklepom 2010/644, in iz Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010. Zoper sodbo z dne 4. junija 2014, Sina Bank/Svet (T-67/12, neobjavljena, EU:T:2014:348) ni bila vložena pritožba, zato je ta sodba postala pravnomočna.

24 Svet je z elektronskim sporočilom z dne 1. septembra 2014 odvetnikom tožeče stranke sporočil, da je po preučitvi njenega položaja odločil, da ohrani vpis njenega imena na seznamu iz Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, in iz Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 (v nadaljevanju: sporni seznam) na podlagi te obrazložitve:

„Družba Sina Bank je pod nadzorom fundacije Mostazafan, ki je eden glavnih iranskih paradržavnih subjektov pod neposrednim nadzorom […] vodje in ima 84 % delež v banki Sina Bank. Zagotavlja finančne storitve fundaciji Mostazafan in njeni skupini podružnic in hčerinskih družb. Družba Sina Bank torej prek fundacije Mostazafan zagotavlja finančno podporo iranski vladi.“

25 Svet je v prilogi k temu sporočilu poslal dokumente z referenčno številko MD RELEX od 169 do 174/14, v katerih so bili elementi iz spisa, ki so podpirali obrazložitev, navedeno zgoraj v točki 24.

26 Tožeča stranka je z dopisom z dne 17. septembra 2014 izpodbijala ohranitev ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega v zvezi z njo. Natančneje, izpodbijala je odstotek deleža v kapitalu, ki naj bi ga imela fundacija Mostazafan Islamske republike Iran (v nadaljevanju: fundacija).

27 Obrazložitev vpisa imena tožeče stranke na seznam iz Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, je bila s Sklepom Sveta 2014/776/SZVP z dne 7. novembra 2014 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2014, L 325, str. 19) spremenjena tako, kot je navedeno zgoraj v točki 24, z učinkom od 8. novembra 2014.

28 Zato je bila obrazložitev vpisa imena tožeče stranke na seznam iz Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 1202/2014 z dne 7. novembra 2014 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (UL 2014, L 325, str. 3) tudi spremenjena tako, kot je navedeno zgoraj v točki 24, z učinkom od 8. novembra 2014.

29 Svet je v dopisu, ki je bil tožeči stranki vročen 10. novembra 2014, navedel, da morajo zanjo še naprej veljati omejevalni ukrepi na podlagi obrazložitve, navedene zgoraj v točki 24. Dodal je, da trditev tožeče stranke iz dopisa z dne 17. septembra 2014, da se je odstotek deleža fundacije v njenem kapitalu po marcu 2011 spremenil iz 80 % na 63,52 %, ni bila dokazana in da so bili poleg tega v nasprotju s to trditvijo računovodski izkazi fundacije za poslovno leto 2012, v skladu s katerimi je bil marca 2012 delež fundacije v kapitalu tožeče stranke še vedno 84 %.

30 Tožeča stranka je z dopisom z dne 15. januarja 2015 izpodbijala ohranitev ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega v zvezi z njo. Ponovila je svoji zahtevi za pridobitev vpogleda v celoten spis in pregled vseh dokumentov, ki navedeni ukrep utemeljujejo.

31 Svet je po pregledu s Sklepom Sveta (SZVP) z dne 25. junija 2015 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2015, L 161, str. 19) in Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2015/1001 z dne 25. junija 2015 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (UL 2015, L 161, str. 1) ohranil vpis imena tožeče stranke na spornem seznamu na podlagi obrazložitve, navedene zgoraj v točki 24, z učinkom od 27. junija 2015.

32 Svet je z dopisom in elektronskim sporočilom z dne 26. junija 2015 odvetnike tožeče stranke obvestil, da morajo za tožečo stranko še naprej veljati omejevalni ukrepi na podlagi obrazložitve, navedene zgoraj v točki 24.

33 Tožeča stranka je z dopisom z dne 31. julija 2015 prek svojih odvetnikov izpodbijala ohranitev ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega v zvezi z njo, ter ponovila svoji zahtevi za pridobitev vpogleda v celoten spis in pregled vseh dokumentov, ki sprejeti ukrep utemeljujejo.

Postopek in predlogi strank

34 Tožeča stranka je 25. maja 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa Sveta, kot izhaja iz Obvestila, objavljenega 15. marca 2014, o ohranitvi vpisa njenega imena na spornem seznamu (v nadaljevanju: sporni sklep) ter Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 v delu, v katerem se ta nanjo nanaša.

35 Svet je 2. septembra 2014 vložil odgovor na tožbo.

36 Tožeča stranka je 22. oktobra 2014 vložila repliko.

37 Svet je 4. decembra 2014 vložil dupliko.

38 Tožeča stranka je 16. januarja 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila prvo vlogo, ki se nanaša na prilagoditev njenih predlogov, da bi ti vključevali tudi Sklep 2014/776 in Izvedbeno uredbo št. 1202/2014 v delih, v katerih je bil s tema aktoma ohranjen vpis njenega imena na spornem seznamu.

39 Svet je 9. februarja 2015 vložil stališče o prvi prilagoditvi predlogov v tej tožbi.

40 Tožeča stranka je 20. septembra 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila drugo vlogo, ki se nanaša na prilagoditev njenih predlogov, da bi ti vključevali tudi Sklep 2015/1008 in Izvedbeno uredbo 2015/1001 v delih, v katerih je bil s tema aktoma ohranjen vpis njenega imena na spornem seznamu.

41 Svet je 4. novembra 2015 vložil stališče o drugi prilagoditvi predlogov v tej tožbi.

42 Splošno sodišče se je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni del postopka, in stranke v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89(3)(a), (b) in (d) Poslovnika pozvalo, naj odgovorijo na vprašanja, naj predložijo informacije ali pojasnila ter predložijo dokumente. Stranke so te zahteve izpolnile v predpisanih rokih.

43 Stranke so na obravnavi 8. aprila 2016 podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

44 Tožeča stranka v tožbi in vlogah o prilagoditvi predlogov v bistvu Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— sporni sklep in Prilogo IX k Uredbi št. 267/2012 v delu, v katerem se ta priloga nanjo nanaša, razglasi za nična;

— Sklep 2014/776 in Izvedbeno uredbo št. 1202/2014, v delih s katerima je bil s tema aktoma ohranjen vpis njenega imena na spornem seznamu, razglasi za nična;

— Sklep 2015/1008 in Izvedbeno uredbo 2015/1001 (v nadaljevanju, skupaj s Sklepom 2014/776 in Izvedbeno uredbo št. 1202/2014, sporni akti) v delih, s katerima je bil s tema aktoma ohranjen vpis njenega imena na spornem seznamu, razglasi za ničnа;

— Svetu naloži plačilo stroškov.

45 Svet Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj:

— prvi predlog v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 v delu, v katerem se ta nanaša na tožečo stranko, zavrne in tretji predlog zavrže kot nedopusten;

— v preostalem tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

1. *Dopustnost*

Dopustnost prvega predloga v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko

46 Svet predlaga, naj se prvi predlog zavrže kot nedopusten v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko. Uredba št. 267/2012 naj bi bila sprejeta 23. marca 2012. Objavljena naj bi bila 24. marca 2012 in naj bi začela veljati na isti dan. Zadevni predlog iz tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 25. maja 2014 (točka 34 zgoraj), naj bi bil torej vložen precej po roku iz člena 263 PDEU.

47 Tožeča stranka predlaga zavrnitev tega ugovora nedopustnosti. Meni, da je dopustno predlagati razglasitev ničnosti tako spornega sklepa kot Priloge IX k Uredbi št. 267/2012, ker je bil v skladu s spornim sklepom in kljub razglasitvi sodbe z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet (T-15/11, EU:T:2012:661) vpis njenega imena ohranjen.

48 Najprej je treba v zvezi s tem ugotoviti, da je predlog iz te tožbe za razglasitev ničnosti Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 v delu, v katerem se ta priloga nanaša na tožečo stranko, enak predlogu, ki se neposredno nanaša na razglasitev ničnosti spornega sklepa, to je Sklepa Sveta, kot izhaja iz Obvestila, objavljenega 15. marca 2014, o ohranitvi vpisa imena tožeče stranke na spornem seznamu. Tako eden kot drug se namreč v bistvu nanašata na isti akt, to je akt, s katerim je Svet, kot je bilo navedeno v Obvestilu, objavljenemu 15. marca 2014, po pregledu odločil, da ohrani ime tožeče stranke, ki je vpisana na spornem seznamu.

49 Nato je treba navesti, da ima tožeča stranka v skladu s členom 275, drugi odstavek, PDEU in členom 263, četrti in šesti odstavek, PDEU procesno upravičenje, da zahteva razglasitev ničnosti odločitve, da se po pregledu ohrani vpis njenega imena na spornem seznamu, ki je podlaga za ohranitev omejevalnih ukrepov, sprejetih proti njej (glej v tem smislu sodbo z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet, T-15/11, EU:T:2012:661, točka 34 in 38).

50 Nazadnje je treba navesti, da v skladu s sodno prakso začne rok za vložitev tožbe za razglasitev ničnosti aktov, v katerih so določeni posamični omejevalni ukrepi, na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU za vsako osebo in subjekt iz tega akta teči z dnem, ko je izpolnjena obveznost, da so o teh aktih obveščeni (glej v tem smislu sodbo z dne 23. aprila 2013, Gbagbo in drugi/Svet, od C-478/11 P do C-482/11 P, EU:C:2013:258, točka 59).

51 Če Svet pozna naslov osebe oziroma subjekta iz akta, s katerim so določeni omejevalni ukrepi, mora opraviti individualno obvestitev o zadevnem aktu na tem naslovu (glej v tem smislu sodbo z dne 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Svet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, točke od 47 do 52). Iz sodne prakse je razvidno, da rok za vložitev tožbe – ker teče od dneva uradnega obvestila o aktu, v katerem so določeni omejevalni ukrepi – glede osebe oziroma subjekta iz tega akta in čigar naslov Svet pozna ne more začeti teči, dokler ta oseba oziroma subjekt ni veljavno obveščen na tem naslovu (glej v tem smislu sodbi z dne 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Svet, T-35/10 in T-7/11, EU:T:2013:397, točki 57 in 59, in z dne 5. novembra 2014, Mayaleh/Svet, T-307/12 in T-408/13, EU:T:2014:926, točka 66).

52 V tem primeru je iz dokumentov v spisu, zlasti Priloge IX k Uredbi št. 267/2012, razvidno, da je Svet poznal točen naslov tožeče stranke. Torej je bil zavezan, da jo individualno obvesti o spornem sklepu. Svet pa je le objavil Obvestilo v Uradnem listu, tako da rok za vložitev tožbe, ker teče od dneva uradnega obvestila o aktu, ni mogel začeti teči.

53 Glede na vse navedeno je treba ugotoviti, prvič, da predlog iz te tožbe za razglasitev ničnosti Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 v delu, v katerem se ta priloga nanaša na tožečo stranko, ni neodvisen od predloga za razglasitev ničnosti spornega sklepa, s katerim se prvi predlog zamenjuje, in drugič, da ugovor nedopustnosti, ki temelji na prepozni vložitvi te tožbe v delu, v katerem se ta nanaša na razglasitev ničnosti spornega sklepa, ni utemeljen in ga je zato treba zavrniti.

Dopustnost tretjega predloga

54 Svet predlaga, naj se tretji predlog, ki se nanaša na razglasitev ničnosti Sklepa 2015/1008 in Izvedbene uredbe 2015/1001 v delih, v katerih je bil s tema aktoma ohranjen vpis imena tožeče stranke na spornem seznamu, zavrže kot nedopusten. Iz dopisa z dne 31. julija 2015 (točka 33 zgoraj) naj bi bilo razvidno, da je bila tožeča stranka o zadevnih aktih res uradno obveščena prek svojih odvetnikov. Poleg tega naj bi bilo mogoče na podlagi določenega besedila iz dopisa z dne 6. decembra 2010 (točka 11 zgoraj) domnevati obstoj sporazuma v smislu sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 5. novembra 2014, Mayaleh/Svet (T-307/12 in T-408/13, EU:T:2014:926, točka 74), nastalega s tožečo stranko, da se jo obvešča prek njenih odvetnikov. Ko so bili odvetniki tožeče stranke uradno obveščeni o Sklepu 2015/1008 in Izvedbeni uredbi 2015/1001, to je 26. junija 2015 (točka 32 zgoraj), naj bi začel

teči rok za vložitev tožbe zoper navedena akta, ki naj bi potekel 5. septembra 2015. Tretji predlog iz druge vloge o prilagoditvi predlogov, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 20. septembra 2015 (točka 40 zgoraj), naj bi bil torej vložen prepozno.

55 Tožeča stranka predlaga, naj se ugovor nedopustnosti zavrne kot neutemeljen.

56 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso za vložitev predloga za prilagoditev predlogov velja zahteva spoštovanja roka za vložitev tožbe iz člena 263, šesti odstavek, PDEU (glej v tem smislu sodbi z dne 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Svet, T-35/10 in T-7/11, EU:T:2013:397, točka 55, in z dne 16. septembra 2013, Bank Kargoshaei in drugi/Svet, T-8/11, neobjavljena, EU:T:2013:470, točka 40).

57 Svet je poznal naslov tožeče stranke, zato jo je moral, da bi ta rok glede nje začel teči, individualno obvestiti o Sklepu 2015/1008 in Izvedbeni uredbi 2015/1001 (glej točko 51 zgoraj).

58 Svet je v obravnavani zadevi tožečo stranko obvestil o Sklepu 2015/1008 in Izvedbeni uredbi 2015/1001 prek njenih odvetnikov z dopisom in elektronskim sporočilom z dne 26. junija 2015 (točka 32 zgoraj).

59 Svet je v odgovor na pisno zahtevo Splošnega sodišča (točka 42 zgoraj) predložil potrdilo o vročitvi, s katerim je potrjeno, da so 1. julija 2015 odvetniki tožeče stranke prejeli dopis z dne 26. junija 2015.

60 Vendar je treba spomniti, da se člen 263, šesti odstavek, PDEU sklicuje na „uradno obvestilo [o aktu] tožniku“, ne pa na uradno obvestilo o aktu njegovemu zastopniku. Iz tega sledi, da kadar mora biti akt predmet uradnega obvestila, da rok za vložitev tožbe začne teči, mora biti to obvestilo načeloma naslovljeno na naslovnika tega akta, ne pa na odvetnike, ki ga zastopajo. V skladu s sodno prakso uradno obvestilo zastopniku tožeče stranke namreč pomeni uradno obvestilo naslovniku le tedaj, kadar je taka oblika uradnega obvestila izrecno določena s predpisi, ki se uporabljajo, ali s sporazumom med strankama (glej v tem smislu sklep z dne 8. julija 2009, Thoss/Računsko sodišče, T-545/08, neobjavljen, EU:T:2009:260, točki 41 in 42; sodbi z dne 11. julija 2013, BVGD/Komisija, T-104/07 in T-339/08, neobjavljena, EU:T:2013:366, točka 146, in z dne 5. novembra 2014, Mayaleh/Svet, T-307/12 in T-408/13, EU:T:2014:926, točka 74).

61 V obravnavani zadevi v predpisih, ki se uporabljajo, in sicer člen 24(3) Sklepa 2010/413 in člen 46(3) Uredbe št. 267/2012, ni nobenega izrecnega sklicevanja na možnost, da se o omejevalnih ukrepih, sprejetih glede osebe oziroma subjekta, uradno obvesti njunega zastopnika, je pa izrecno določeno, da je treba to osebo oziroma subjekt, kadar je naslov zadevne osebe oziroma subjekta znan, neposredno obvestiti o sklepu, da zanjo oziroma zanj veljajo omejevalni ukrepi. O Sklepu 2015/1008 in Izvedbeni uredbi 2015/1001 bi torej morala biti tožeča stranka, katere naslov Svet pozna, neposredno uradno obveščena (točka 52 zgoraj).

62 Tožeča stranka je poleg tega v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča (točka 42 zgoraj) in na obravnavi izpodbijala dejstvo, da je med njo in Svetom obstajal sporazum, da je o vseh sklepih, da zanjo veljajo omejevalni ukrepi, uradno obveščena na naslovu odvetnikov in torej prek njih. Dejansko na podlagi elementov iz spisa ni mogoče ugotoviti, da je tak sporazum med tožečo stranko in Svetom obstajal. Iz spisa je sicer razvidno, da so bili odvetniki tožeče stranke tisti, ki so po dopisu Sveta z dne 28. oktobra 2010 (točka 10 zgoraj), ki je neposredno vključeval njen naslov, odgovorili z dopisoma z dne 6. in 20. decembra 2010 (točka 11 zgoraj), v katerih je bil na spodnjem delu strani naveden njihov sedež podjetja in s katerima je bil Svet pozvan, naj jim odobri vpogled v spis ter jim sporoči elemente, s katerimi je podprt sklep, da za njihovo stranko veljajo omejevalni ukrepi, ter da je Svet ob sklicevanju na ta zadnja dopisa nato v dopisu z dne 22. februarja 2011 (točka 13 zgoraj) neposredno uporabil naslov odvetnikov tožeče stranke. Čeprav ta izmenjava dopisov potrjuje, da je tožeča stranka komunicirala s Svetom prek svojih odvetnikov in da so njeni odvetniki zahtevali vpogled v spis oziroma da so jim sporočeni nekateri dokumenti, pa iz nje ni razvidno, da bi tožeča stranka Svetu ob odstopanju od tega, kar je določeno v predpisih, ki se uporabljajo (glej točko 61 zgoraj), dovolila, da

z njo komunicira tudi tako posredno, prek njenih odvetnikov. Iz dopisov z dne 18. julija 2011 (točka 14 zgoraj) in z dne 5. decembra 2011 (točka 16 zgoraj) je zlasti razvidno, da sta tožeča stranka in Svet nekajkrat medsebojno neposredno komunicirali. Iz dopisov z dne 15. januarja in 31. julija 2015 (točki 30 in 33 zgoraj) je razvidno tudi, da je tožeča stranka želela, da so upoštevni dokumenti iz spisa Sveta sporočeni neposredno njej. Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka s Svetom ni sklenila nikakršnega sporazuma, da se jo o zadevnih aktih uradno obvešča na naslovu odvetnikov in torej prek njih.

63 Iz tega je razvidno, da v okoliščinah obravnavane zadeve to, da so bili o zadevnih aktih dejansko obveščeni odvetniki tožeče stranke, ni enakovredno obvestitvi in s tem uradnemu obvestilu tožeče stranke o teh aktih.

64 Glede na vse navedeno je treba ugotoviti, da je ta tožba v celoti dopustna.

2. *Utemeljenost*

65 Tožeča stranka v utemeljitev te tožbe navaja dva razloga, in sicer se prvi nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve, načela spoštovanja pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva, drugi pa na očitno napako pri presoji.

Prvi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve, načela spoštovanja pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva

66 Tožeča stranka Svetu očita, da je s sprejetjem spornega sklepa (točka 34 zgoraj) in spornih aktov (točka 44, tretja alinea, zgoraj) (v nadaljevanju: skupaj: izpodbijani akti) kršil obveznost obrazložitve, načelo spoštovanja pravice do obrambe in pravico do učinkovitega sodnega varstva, kot jih razlaga sodišče Evropske unije in Evropsko sodišče za človekove pravice, ker ji ni sporočil natančne obrazložitve, dokazov in dokumentov, ki bi po pregledu utemeljevali ohranitev vpisa njenega imena na spornem seznamu. Tožeča stranka trdi, da je v skladu s sodno prakso neobstoj obrazložitve bistvena kršitev postopka, ki je ni mogoče preprosto odpraviti s tem, da se zadevna oseba seznani z obrazložitvijo sklepa, sprejetega v zvezi z njo, v postopku pred sodiščem Unije. Edina obrazložitev, ki naj bi ji bila pred vložitvijo te tožbe sporočena, je tista iz točke 5 zgoraj. Ta obrazložitev, kot je bilo priznano v sodbi z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet (T-15/11, EU:T:2012:661), naj ne bi bila zadostna, saj je lakonična in splošna. Poleg tega naj ji ne bi bil predložen nikakršen dokaz o domnevnih povezavah z „Daftarjem“ in tem, da naj bi pomagala pri financiranju „strateških interesov režima“, ki naj ne bi bili niti določeni. Sporočena obrazložitev naj bi bila vsekakor napačna, saj, prvič, ni dokaza, da jo še vedno nadzira fundacija in da jo nadzira „Daftar“ ali je z njim povezana, in drugič, financirala naj bi skoraj izključno posameznike in podjetja iz zasebnega sektorja in le redko vlado ali javne subjekte. Dodatna obrazložitev iz dopisa z dne 5. decembra 2011 (glej točko 16 zgoraj) naj ne bi pomenila zadostne obrazložitve spornih aktov. Svet naj bi v njej le navedel, da je njen večinski delničar fundacija, ne da bi pojasnil, kateri so „strateški interesi režima“, ki naj bi jih financirala, niti s katerimi določbami Sklepa 2010/413 in Uredbe št. 267/2012 je utemeljena ohranitev njenega imena na spornem seznamu. Svet naj ji ne bi predložil nikakršne podrobne informacije o tem, zakaj je ohranil vpis njenega imena na spornem seznamu, čeprav je take informacije zahtevala. Le elementi, ki so ji bili sporočeni, ali ki se jih je uveljavilo, naj ne bi bili dokaz tega, kar se je trdilo v spornih aktih. Ker obrazložitev spornih aktov ni bila specifična in konkretna, naj ne bi mogla razumeti njenega obsega in naj bi se tako vplivalo na izvrševanje njene pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva.

67 Svet zavrača trditve tožeče stranke in predlaga zavrnitev prvega tožbenega razloga.

Kršitev obveznosti obrazložitve

68 V skladu z ustaljeno sodno prakso je namen obveznosti obrazložitve akta, ki posega v položaj, ki je nujno povezan z načelom spoštovanja pravice do obrambe, po eni strani dati zadevni osebi na voljo dovolj podatkov, da ugotovi, ali je akt dobro utemeljen in ali vsebuje morebitne napake, na podlagi katerih bi ta lahko izpodbijala njegovo veljavnost pred sodiščem Unije, in po drugi temu omogočiti izvajanje nadzora nad zakonitostjo navedenega akta (glej sodbo Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 49 in navedena sodna praksa).

69 Obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 PDEU, mora jasno in nedvoumno izražati tisto, na čemer temeljijo ugotovitve institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zainteresirana oseba seznani z utemeljitvijo sprejetih ukrepov in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor (glej sodbo z dne 15. novembra 2012 Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 50 in navedena sodna praksa).

70 Glede akta Sveta, s katerim so naloženi omejevalni ukrepi, morajo biti v obrazložitvi navedeni specifični in konkretni razlogi, iz katerih Svet v okviru izvajanja svoje diskrecijske pravice presoje meni, da morajo za zadevno osebo veljati taki ukrepi (sodba z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 52).

71 Člen 24(3) Sklepa 2010/413 in člen 46(3) Uredbe št. 267/2012 Svetu nalagata tudi, da poda posamične in specifične razloge za omejevalne ukrepe, sprejete na podlagi člena 20(1)(b) istega sklepa in člena 23(2)(a) in (3) iste uredbe, ter z njimi seznani zadevne osebe oziroma subjekte (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Svet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, točka 48). V skladu s sodno prakso mora Svet načeloma svojo obveznost obrazložitve izpolniti z individualno obvestitvijo, saj zgolj objava v Uradnem listu ne zadostuje (glej v tem smislu sodbo z dne 13. septembra 2013, Makhlouf/Svet, T-383/11, EU:T:2013:431, točki 47 in 48; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbo z dne 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Svet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, točka 52).

72 Obrazložitev, zahtevano v členu 296 PDEU in členu 24(3) Sklepa 2010/413 in členu 46(3) Uredbe št. 267/2012, je treba prilagoditi določbam, na podlagi katerih so bili omejevalni ukrepi sprejeti. Zahteva po obrazložitvi se presoja glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino pravnega akta, vrsto navedenih razlogov in interes za pojasnila, ki bi ga lahko imel naslovnik ali druge osebe, na katere se pravni akt neposredno in posamično nanaša. V obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevnih dejanskih in pravnih okoliščin, ker je treba zadostnost obrazložitve presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 53 in navedena sodna praksa).

73 Natančneje, akt, ki posega v položaj, je dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo (glej sodbo z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 54 in navedena sodna praksa).

– Sporni sklep

74 Iz elementov iz spisa, navedenih zgoraj v točkah 15 in 16, je razvidno, da sporni sklep temelji na prvotni obrazložitvi, navedeni zgoraj v točki 5, in na dodatni obrazložitvi, o kateri je bila tožeča stranka uradno obveščena z dopisom z dne 5. decembra 2011 in je navedena zgoraj v točki 16.

75 Namen celotne obrazložitve, navedene zgoraj v točkah 5 in 16, je bil očitno, da se za tožečo stranko uporabi, prvič, merilo „nadzora“ od osebe ali subjekta, ki je opredeljen kot oseba ali subjekt, ki sodeluje pri širjenju jedrskega orožja, je z njim neposredno povezan ali ga podpira, navedeno

v členu 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in členu 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012, in drugič, merilo „podpore širjenju jedrskega orožja“, navedeno v istih določbah (glej v tem smislu sodbo z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet, T-15/11, EU:T:2012:661, točka 70).

76 Sporni sklep v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“, temelji na prvotni obrazložitvi ter dodatni obrazložitvi, katere namen je očitno to – kot je bilo ugotovljeno v točki 70 sodbe z dne 4. junija 2014, Sina Bank/Svet (T-67/12, neobjavljena, EU:T:2014:348) – da se prvotna obrazložitev, ki se nanaša na uporabo merila „nadzora“ za tožečo stranko, dopolni.

77 V točki 82 sodbe z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet (T-15/11, EU:T:2012:661), ki je pravnomočna (točka 20 zgoraj), je bilo razsojeno, da prvotna obrazložitev, navedena zgoraj v točki 5, ni zadostna, zato je treba preizkusiti, ali se je v obravnavanem primeru z dodatno obrazložitvijo, navedeno zgoraj v točki 16, dopolnilo prvotno tako, da so bile zahteve glede obrazložitve pri sprejetju spornega sklepa nazadnje le upoštevane. Splošno sodišče v sodbi z dne 11. septembra 2012, Sina Bank/Svet (T-15/11, EU:T:2012:661, točke od 72 do 79), ni imelo priložnosti, da razsodi o tem zadnjem vprašanju, saj je le ugotovilo, da je Svet v delu – v katerem so bili torej akti pred njim izpodbijani, oprl na to dodatno obrazložitev, o kateri je bila tožeča stranka obveščena po sprejetju navedenih aktov – kršil načelo spoštovanja pravice do obrambe, natančneje, pravico tožeče stranke do predhodne izjave.

78 V obravnavani zadevi je mogoče na podlagi dodatne obrazložitve opredeliti osebe ali subjekte, ki po mnenju Sveta izvajajo „nadzor“ nad tožečo stranko v smislu člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012 in ki niso več opredeljene kot „urad voditelja“, kot so bile v prvotni obrazložitvi, temveč kot „fundacija“ in „voditelj“.

79 Poleg tega je mogoče na podlagi dodatne obrazložitve razumeti, kako sta po mnenju Sveta voditelj in fundacija neposredno ali posredno izvajala „nadzor“ nad tožečo stranko v smislu člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012. Iz navedene obrazložitve je namreč razvidno, da se je štelo, da je fundacija neposredno nadzirala tožečo stranko, saj je „glavni delničar“ tožeče stranke. Iz te obrazložitve je razvidno tudi, da se je štelo, da voditelj posredno preko fundacije nadzira tožečo stranko, saj je „fundacija […] javni subjekt[, ki] poroča voditelju“.

80 V okviru obravnavane zadeve izraz „poročati“, ki ga je uporabil Svet, dovolj jasno napotuje na „nadzor“, ki ga izvaja voditelj nad fundacijo, v smislu člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012.

81 Dodatna obrazložitev, o kateri je bila tožeča stranka uradno obveščena z dopisom z dne 5. decembra 2011, je bila torej zadostna, da je lahko tožeča stranka v okviru obravnavane zadeve razumela, da se je v spornem sklepu zanjo uporabilo merilo „nadzora“ in da je ta temeljil, natančneje, na okoliščini, da jo nadzoruje fundacija in prek nje voditelj. Splošno sodišče lahko poleg tega na podlagi te dodatne obrazložitve opravi nadzor utemeljenosti spornega sklepa v delu, v katerem je za tožečo stranko uporabljeno merilo „nadzora“.

82 Glede na okoliščine obravnavane zadeve je zato treba ugotoviti, da je sporni sklep v delu, v katerem je za tožečo stranko uporabljeno merilo „nadzora“, zaradi dodatne obrazložitve, ki jo je predložil Svet, zadostno pravno obrazložen.

83 Sporni sklep pa ni zadostno obrazložen v delu, v katerem je za tožečo stranko uporabljeno merilo „podpore širjenju jedrskega orožja“. V prvotni obrazložitvi, navedeni zgoraj v točki 5, kakor je bila spremenjena z dodatno obrazložitvijo, navedeno zgoraj v točki 16, je bilo namreč v bistvu le ugotovljeno, da tožeča stranka „pomaga pri financiranju strateških interesov režima“, saj ostaja njen „glavni delničar fundacija, ki je javni subjekt in poroča voditelju“.

84 Kljub priznanju, da je mogoče šteti, da je širjenje jedrskega orožja zajeto s „strateškimi interesi režima“, pa na podlagi obrazložitve spornega sklepa ni mogoče izvedeti za specifične in konkretne razloge, iz katerih je Svet štel, da je tožeča stranka pomagala pri financiranju širjenja jedrskega orožja.

85 Tudi če bi bilo mogoče iz obrazložitve, v kateri so navedene obstoječe kapitalske povezave med fundacijo in tožečo stranko, sklepati – kot trdi Svet v svojih pisanjih – da tožeča stranka izplačuje znatne dividende in fundaciji zagotavlja finančne storitve, namreč še vedno velja, da v navedeni obrazložitvi ni nikakršnega pojasnila o tem, kako je fundacija oziroma voditelj navedene zneske oziroma navedene storitve uporabil za pomoč pri širjenju jedrskega orožja. Prvič, iz obrazložitve spornega sklepa ni razvidno, da bi fundacija neposredno ali posredno sodelovala pri širjenju jedrskega orožja, tega sodelovanja pa v obravnavani zadevi ni mogoče predpostavljati. Drugič, v tej obrazložitvi ni nobenega elementa v smislu, da bi bile ali bi lahko bile dividende, ki jih je tožeča stranka izplačala fundaciji, oziroma storitve, ki jih je zanjo zagotovila, uporabljene za neposredno ali posredno pomoč pri širjenju jedrskega orožja. Take uporabe pa v obravnavani zadevi ni mogoče predpostavljati.

86 Zato je treba ugotoviti, da sporni sklep v delu, v katerem je za tožečo stranko uporabljeno merilo „podpore širjenju jedrskega orožja“, ni bil pravno zadostno obrazložen.

87 Sprejeti je torej treba očitek kršitve obveznosti obrazložitve v delu, v katerem se ta očitek nanaša na razglasitev ničnosti spornega sklepa v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „podpore širjenju jedrskega orožja“ (točka 86 zgoraj), ter zavrniti isti očitek v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti istega sklepa v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“ (točka 82 zgoraj).

– Sporni akti

88 Iz elementov v spisu, navedenih zgoraj v točkah 24, 27, 28, 31 in 32, je razvidno, da sporni akti temeljijo na novi obrazložitvi, navedeni zgoraj v točki 24.

89 Svet je v tej novi obrazložitvi opozoril na obstoječe povezave med tožečo stranko, fundacijo in voditeljem ter jih pojasnil, in sicer, da je „[tožeča stranka] […] pod nadzorom fundacije […], ki je eden glavnih iranskih paradržavnih subjektov pod neposrednim nadzorom […] vodje in ima 84 % delež v [tožeči stranki]“. Navedel je tudi, da tožeča stranka „[z]agotavlja finančne storitve fundaciji […] in njeni skupini podružnic in hčerinskih družb“, iz česar je sklepal, da tožeča stranka „prek fundacije […] zagotavlja finančno podporo iranski vladi“.

90 Namen te obrazložitve je očitno, da se za tožečo stranko uporabi, prvič, merilo „nadzora“ od osebe ali subjekta, ki sodeluje pri širjenju jedrskega orožja, je z njim neposredno povezan ali ga podpira, navedeno v členu 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in členu 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012, in drugič, merilo „podpore iranski vladi“, navedeno v členu 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in členu 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012. Glede zadnjega vidika torej sporni akti temeljijo na novem merilu glede na sporni sklep (glej točko 75 zgoraj).

91 Prvi del obrazložitve, navedene zgoraj v točki 89, je bil zadosten, da bi lahko tožeča stranka v okviru obravnavane zadeve razumela, da se je v spornih aktih zanjo uporabilo merilo „nadzora“ in da so ti natančneje temeljili na okoliščini, da jo je prek fundacije nadzoroval voditelj. Splošno sodišče lahko poleg tega na podlagi te obrazložitve opravi nadzor utemeljenosti spornih aktov v delih, v katerih se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“.

92 Drugi del obrazložitve, navedene zgoraj v točki 89, je bil zadosten, da bi lahko tožeča stranka v okviru obravnavane zadeve razumela, da se v spornih aktih zanjo uporabi tudi merilo „podpore iranski vladi“ in da ti natančneje temeljijo na okoliščini, da zagotavlja finančne storitve fundaciji in njeni skupini podružnic in hčerinskih družb, kar ob upoštevanju paradržavnosti fundacije in neposrednega nadzora,

ki ga izvaja voditelj, posredno pomeni zagotavljanje finančne podpore iranski vladi. Splošno sodišče lahko poleg tega na podlagi te obrazložitve opravi nadzor utemeljenosti spornih aktov v delih, v katerih se za tožečo stranko uporabi merilo „podpore iranski vladi“.

93 Glede na okvir obravnavane zadeve je zato treba ugotoviti, da so bili sporni akti pravno zadostno obrazloženi in je torej treba očitek kršitve obveznosti obrazložitve v delu, v katerem se ta očitek nanaša na razglasitev ničnosti navedenih aktov, zavrniti.

94 Glede na zgoraj navedene elemente je treba sprejeti očitek kršitve obveznosti obrazložitve v delu, v katerem se ta očitek nanaša na razglasitev ničnosti spornega sklepa v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „podpore širjenju jedrskega orožja“ (točka 86 zgoraj), ter isti očitek v preostalem zavrniti (točki 87 in 93 zgoraj).

Kršitev načela spoštovanja pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva

95 Temeljna pravica do spoštovanja pravice do obrambe v postopku pred sprejetjem omejevalnih ukrepov je izrecno določena v členu 41(2)(a) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki ji člen 6(1) PEU priznava enako pravno veljavo kot Pogodbama (glej sodbo z dne 13. septembra 2013, Makhlouf/Svet, T-383/11, EU:T:2013:431, točka 31 in navedena sodna praksa).

96 Načelo spoštovanja pravice do obrambe po eni strani zahteva, da se zadevni osebi ali subjektu sporočijo dokazi, uporabljeni proti njemu za utemeljitev akta, ki posega v njegov položaj, in po drugi, da se zadevni osebi ali subjektu omogoči, da učinkovito izrazi svoje stališče o teh dokazih (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran/Svet, T-228/02, EU:T:2006:384, točka 93).

97 Svet mora v okviru sprejetja sklepa o ohranitvi imena osebe ali subjekta na seznamu oseb ali subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, spoštovati pravico te osebe ali tega subjekta do predhodne izjave, kadar v zvezi z njim navede nove elemente, ki niso navedeni v prvotnem sklepu o vpisu njegovega imena na isti seznam (glej v tem smislu sodbi z dne 21. decembra 2011, Francija/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, točka 62, in z dne 13. septembra 2013, Makhlouf/Svet, T-383/11, EU:T:2013:431, točki 42 in 43).

– Sporni sklep

98 Svet je 5. decembra 2011 tožečo stranko individualno obvestil o dodatni obrazložitvi spornega sklepa, navedeni zgoraj v točki 16.

99 Iz točke 82 zgoraj je glede tega, se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“ iz člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012, razvidno, da je bila obrazložitev spornega sklepa zadostna.

100 Svet navaja tudi, da je tožeči stranki sporočil vse dokumente, na katerih je ta obrazložitev temeljila (točka 13 zgoraj).

101 V nasprotju z okoliščinami glede aktov, ki so bili razglašeni za nične s sodbo z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet (T-15/11, EU:T:2012:661, točke od 72 do 79), je torej tožeča stranka pri spornem sklepu lahko izpodbijala utemeljenost obrazložitve, ki se nanaša na to, da se zanjo uporabi merilo „nadzora“, in elemente, na katerih temelji, celo pred njegovim sprejetjem zlasti v dopisih z dne 23. januarja 2012 (točka 17 zgoraj) in z dne 14. aprila 2014 (točka 22 zgoraj). Poleg tega je dejansko lahko izvršila svojo pravico do pravnega sredstva glede utemeljenosti te iste obrazložitve, kot to potrjuje ta tožba.

102 Vendar je glede dela, v katerem se v spornem sklepu za tožečo stranko uporabi merilo „podpore širjenju jedrskega orožja“, iz točke 86 zgoraj razvidno, da obrazložitev spornega sklepa ni bila zadostna. Tožeča stranka zato pred vložitvijo te tožbe ali v njenem okviru ni mogla koristno ali učinkovito izpodbijati utemeljenosti tega, da se za njen položaj uporabi to merilo.

103 Zato je treba šteti, da je v delu spornega sklepa, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „podpore širjenju jedrskega orožja“, kršena pravica tožeče stranke do obrambe in njena pravica do učinkovitega sodnega varstva, nista pa kršeni ti pravici v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“.

104 Sprejeti je torej treba očitek kršitve načela spoštovanja pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva v delu, v katerem se ta očitek nanaša na razglasitev ničnosti spornega sklepa v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „podpore širjenju jedrskega orožja“, ter ga v preostalem zavrniti, in sicer v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti spornega sklepa v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“.

– Sporni akti

105 Svet je 1. septembra 2014 tožečo stranko individualno obvestil o obrazložitvi spornih aktov, navedeni zgoraj v točki 24.

106 Iz točke 93 zgoraj je razvidno, da je mogoče ob upoštevanju zahtev iz sodne prakse šteti, da je ta obrazložitev zadostna v zvezi s tem, da se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“, navedeno v členu 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in členu 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012, in merilo „podpore iranski vladi“, navedeno v členu 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in členu 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012.

107 Svet navaja tudi, da je tožeči stranki sporočil vse dokumente, na katerih je ta obrazložitev temeljila (točka 25 zgoraj).

108 Tožeča stranka je lahko to obrazložitev in elemente, na katerih temelji, izpodbijala celo pred sprejetjem spornih aktov zlasti v dopisih z dne 17. septembra 2014 (točka 26 zgoraj) in z dne 15. januarja 2015 (točka 30 zgoraj).

109 Poleg tega je tožeča stranka lahko učinkovito uveljavila pravico do pravnega sredstva zlasti s tem, da je v okviru te tožbe trdila, da „vlade ni finančno podpira[la] nič bolj kot katera koli druga centralna banka sveta“ in da „je še toliko manj zagotavlja[la] vrsto podpore, ki jo navajajo izpodbijani akti, torej podporo dejavnostim širjenja jedrskega orožja“.

110 Zato sta bili pravica tožeče stranke do obrambe in njena pravica do učinkovitega sodnega varstva pri sprejetju spornih aktov v celoti spoštovani.

111 Očitek kršitve pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva v delu, v katerem se ta očitek nanaša na razglasitev ničnosti spornih aktov, je zato treba zavrniti.

112 Iz vsega zgoraj navedenega je razvidno, da je treba prvemu tožbenemu razlogu ugoditi le v delu, v katerem se nanaša na sporni sklep, in v delu, v katerem se v spornem sklepu za tožečo stranko uporabi merilo „podpore širjenju jedrskega orožja“. V preostalem je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

113 Nezakonitosti, ugotovljene zgoraj v točkah 87, 94 in 104, ne vplivajo na to, da se v spornih aktih za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“ in merilo „podpore iranski vladi“, zato s temi nezakonitostmi ni mogoče utemeljiti razglasitve ničnosti navedenih aktov. Glede nadzora zakonitosti sklepa, s katerim so bili sprejeti omejevalni ukrepi, je Sodišče namreč presodilo, da če sodišče Unije ob upoštevanju preventivnosti zadevnih omejevalnih ukrepov ugotovi, da je vsaj eden od navedenih razlogov dovolj

natančen in konkreten, da je utemeljen in da je zadostna osnova za utemeljitev tega sklepa, potem okoliščina, da drugi od teh razlogov to niso, ne more upravičiti razglasitve ničnosti navedenega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-593/10 P, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 130).

114 Zato je treba v nadaljevanju preizkusiti drugi tožbeni razlog in pri tem le ugotoviti, ali je Svet, ko je v spornih aktih uporabil merilo „nadzora“ in merilo „podpore iranski vladi“, v vseh teh aktih storil očitno napako pri presoji.

Drugi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji

115 Tožeča stranka Svetu očita, da je storil očitno napako pri presoji s tem, da je s spornimi akti po pregledu odločil, da se vpis njenega imena ohrani na spornem seznamu. Meni, da je obrazložitev, ki ji je bila sporočena, da bi se utemeljila ohranitev tega vpisa, napačna, ker ni povezana z interesi „Daftarja“ niti ne pomaga pri financiranju „strateških interesov režima“, natančneje, širjenja jedrskega orožja. Svet naj ne bi upošteval dejstva, da je organizirana in deluje kot običajna zasebna banka. Člani njene uprave naj bi bili izbrani na podlagi svojih sposobnosti in lastnosti ter nikogar od njih naj ne bi imenoval „Daftar“ oziroma nihče od njih naj ne bi bil z njim povezan. Svoje storitve in storitve v zvezi s posojili naj bi bolj opravljala za zasebne subjekte, posameznike in podjetja kot pa za javne subjekte. Sicer fundacija ostaja večinski delničar, vendar naj s tem ne bi bilo mogoče utemeljiti ohranitve njenega imena na spornem seznamu, saj naj bi fundacija in Daftar v razmerju do vlade oziroma iranske izvršilne oblasti delovala samostojno bodisi iz institucionalnih in organizacijskih razlogov bodisi na podlagi ustavnega načela delitve oblasti, navedenega v členu 57 iranske ustave. Svet naj v obravnavani zadevi ne bi uporabil edinega merila, s katerim naj bi bilo v skladu s sodno prakso dopuščeno sprejeti ukrep zamrznitve sredstev glede osebe ali subjekta, in sicer merilo podpore iranski vladi, ki poleg tega naj ne bi smela biti posredna, temveč naj bi bila nujno neposredna. Svet bi moral tako kot organi Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska izpeljati posledice iz sodbe z dne 4. junija 2014, Sina Bank/Svet (T-67/12, neobjavljena, EU:T:2014:348), s katero naj bi bilo naloženo prenehanje ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega glede nje.

116 Svet zavrača trditve tožeče stranke in predlaga, naj se drugi tožbeni razlog zavrne kot neutemeljen.

117 Kot je razvidno iz sodne prakse Sodišča, sodni nadzor akta, ki določa omejevalne ukrepe zoper osebo ali subjekt, med drugim zahteva, da se sodišče Unije prepriča, da zadevni akt temelji na dovolj trdni dejanski podlagi. To vključuje preverjanje dejstev, ki so navedena v obrazložitvi, s katero je utemeljen navedeni akt, tako da sodni nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi, oziroma vsaj eden od njih, za katere se šteje, da so dovolj za utemeljitev tega akta, utemeljeni (glej sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, točka 64 in navedena sodna praksa).

118 V zvezi s tem mora sodišče Unije opraviti ta preizkus tako, da pristojni organ Unije, če je potrebno, pozove k predložitvi informacij ali dokazov, ki so upoštevni pri takem preizkusu, ne glede na to, ali so zaupni (glej sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, točka 65 in navedena sodna praksa).

119 Pristojni organ Unije mora namreč v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo, ne pa da bi morala slednja predložiti negativni dokaz o neutemeljenosti navedenih razlogov (glej sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, točka 66 in navedena sodna praksa).

120 Uvodoma, iz sodne prakse, navedene zgoraj v točkah od 117 do 119, je razvidno, da nadzor, ki ga v obravnavani zadevi opravlja Splošno sodišče, ni omejen na nadzor nad očitno napako pri presoji. Zato se ni treba navezati na dejstvo, da naj bi bila po mnenju tožeče stranke napaka, ki jo storil Svet, očitna.

Sporni sklep

121 Iz prvotne in dodatne obrazložitve spornega sklepa, navedenih zgoraj v točkah 5 in 16, je razvidno – kot je bilo ugotovljeno zgoraj v točkah 75 in od 78 do 81 – da navedeni sklep temelji predvsem na tem, da se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“, navedeno v členu 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in členu 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012, natančneje na tem, da je tožečo stranko nadzorovala fundacija in prek nje voditelj.

122 Trditve tožeče stranke je mogoče razumeti v bistvu tako, da Svetu očita, da je v spornem sklepu storil očitno napako pri presoji s tem, da je štel, da tožečo stranko nadzoruje oseba ali subjekt, ki je opredeljen kot oseba ali subjekt, ki sodeluje pri širjenju jedrskega orožja, je z njim neposredno povezan ali ga podpira v smislu člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012.

123 V zvezi s tem se uporaba merila „nadzora“ opira na to, da obstaja, kadar se zamrznejo sredstva osebe ali subjekta, ki je opredeljen kot oseba ali subjekt, ki sodeluje pri širjenju jedrskega orožja, nezanemarljivo tveganje, da ta oseba oziroma subjekt pritiska na osebe in subjekte, ki jih ima v lasti ali jih nadzoruje, da bi se izognil učinku njemu namenjenih ukrepov, in sicer tako, da jih spodbuja naj nanj neposredno ali posredno prenesejo svoja sredstva ali naj opravijo transakcije, ki jih sam zaradi zamrznitve svojih sredstev ne more opraviti (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2012, Melli Bank/Svet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, točka 58). Ob upoštevanju tega tveganja je zamrznitev sredstev oseb in subjektov, ki jih nadzoruje oseba ali subjekt, čigar sredstva se zamrznejo, nujen in primeren ukrep za zagotavljanje učinkovitosti in preprečevanje izigravanja sprejetih ukrepov (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2012, Melli Bank/Svet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, točka 58).

124 Člen 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člen 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012 tako Svetu nalagata, naj zamrzne sredstva vsake osebe oziroma vsakega subjekta, ki ga nadzoruje oseba oziroma subjekt, ki je opredeljen kot oseba oziroma subjekt, ki sodeluje pri širjenju jedrskega orožja, je z njim neposredno povezan ali ga podpira, ne da bi bilo treba ukrep, sprejet na taki podlagi, obrazložiti s tem, da nadzorovana oseba oziroma subjekt sodeluje pri navedenem širjenju (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2012, Melli Bank/Svet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, točki 39 in 40).

125 Svet sme glede na besedilo člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012, ki se nanaša na osebe in subjekte, ki so glede na različne jezikovne različice „opredeljeni“ kot osebe ali subjekti, ki so vpleteni v širjenje jedrskega orožja, oziroma za katere je „ugotovljeno“, da so vpleteni v to širjenje, in glede na sodno prakso sprejeti omejevalne ukrepe le glede tistih oseb in subjektov, ki so vpisani na seznam oseb in subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, z obrazložitvijo, da jih nadzirajo osebe ali subjekti, ki so „opredeljeni“ kot osebe ali subjekti, ki so vpleteni v širjenje jedrskega orožja, oziroma za katere je „ugotovljeno“, da so vpleteni v to širjenje.

126 Svet je v odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča (točka 42 zgoraj) navedel, da ob sprejetju spornega sklepa niti ime fundacije niti ime voditelja ni bilo vpisano na spornem seznamu, ki je vključeval imena oseb oziroma subjektov, ki so uradno „opredeljeni“ kot osebe ali subjekti, ki sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo v smislu člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012, oziroma za katere je „ugotovljeno“, da sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo v smislu navedenih členov, in da bi iz teh razlogov zanju morali veljati omejevalni ukrepi,

kakršen je zamrznitev njunih sredstev. Zato tveganje izigravanja sankcij zamrznitve sredstev, ki, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 123, običajno upravičuje uporabo merila „nadzora“, v obravnavani zadevi ne obstaja.

127 Svet spornega sklepa v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“, ni smel sprejeti, saj imeni voditelja in fundacije ob sprejetju tega sklepa nista bili vpisani na spornem seznamu.

128 Kakršna koli druga rešitev bi poleg tega tožečo stranko z vidika obrambe svojih pravic in pravice do učinkovitega sodnega varstva postavila v zelo neugoden postopkovni položaj, ker bi lahko izpodbijanje omejevalnih ukrepov, sprejetih glede nje, povzročilo izpodbijanje odgovornosti voditelja in fundacije pri širjenju jedrskega orožja, ne da bi v zvezi s tem lahko pričakovala pomoč voditelja in fundacije, glede katerih ni bil sprejet nikakršen omejevalni ukrep.

129 Svet je torej v spornem sklepu storil napako pri presoji s tem, da je za tožečo stranko uporabil merilo „nadzora“.

130 Zato je treba v tem delu ugoditi drugemu tožbenemu razlogu in ugotoviti, da sporni sklep v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“, ni utemeljen.

131 Sporni sklep je torej treba razglasiti za ničen delno zaradi nezadostne obrazložitve (točka 87 zgoraj) in zaradi tega, ker je v nasprotju z načelom spoštovanja pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva (točka 104 zgoraj), in delno zaradi tega, ker ni utemeljen (točka 130 zgoraj).

Sporni akti

132 Iz obrazložitve spornih aktov, navedene zgoraj v točki 24, je razvidno – kot je bilo ugotovljeno zgoraj v točkah 90 in 91 – da navedeni sklep temelji predvsem na tem, da se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“, navedeno v členu 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in členu 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012, natančneje na tem, da je tožečo stranko nadzorovala fundacija in prek nje voditelj.

133 Trditve tožeče stranke je mogoče razumeti v bistvu tako, da Svetu očita, da je v spornem sklepu storil očitno napako pri presoji s tem, da je štel, da tožečo stranko nadzoruje oseba ali subjekt, ki je opredeljen kot oseba ali subjekt, ki sodeluje pri širjenju jedrskega orožja, je z njim neposredno povezan ali ga podpira v smislu člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012.

134 Svetu je iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah od 123 do 125, dovoljeno sprejeti omejevalne ukrepe le glede oseb in subjektov, ki jih nadzorujejo osebe ali subjekti, katerih imena so bila vpisana na seznam oseb in subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, in gre za osebe ali subjekte, ki so „opredeljeni“ kot osebe ali subjekti, ki sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo, oziroma za katere je „ugotovljeno“, da sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo.

135 Svet je v odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča (točka 42 zgoraj) priznal, da ob sprejetju spornih aktov niti ime fundacije niti ime voditelja ni bilo vpisano na spornem seznamu, ki je vključeval imena oseb oziroma subjektov, ki so uradno opredeljeni kot osebe ali subjekti, ki sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo v smislu člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012 oziroma za katere je ugotovljeno, da sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo v smislu navedenih členov. Zato Svetu ni bilo dovoljeno sprejeti teh aktov v delu, v katerem se za tožečo stranko v njih uporabi merilo „nadzora“.

136 Svet je torej v spornih aktih storil napako pri presoji s tem, da je za tožečo stranko uporabil merilo „nadzora“.

137 Iz tega sledi, da sporni akti niso utemeljeni v delu, v katerem se za tožečo stranko uporabi merilo „nadzora“.

138 Ker pa sporni akti temeljijo na uporabi dveh različnih meril, zgolj ta vsebinska napaka ne zadostuje za utemeljitev razglasitve ničnosti navedenih aktov v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 113, po kateri spoštovanje enega merila iz predpisov, ki določajo omejevalne ukrepe, zadostuje za utemeljitev uporabe teh ukrepov.

139 Iz obrazložitve spornih aktov, navedene zgoraj v točki 24, je namreč razvidno – kot je bilo ugotovljeno zgoraj v točki 90 – da ti temeljijo tudi na tem, da se za tožečo stranko uporabi merilo „podpore iranski vladi“, navedeno v členu 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in členu 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012, natančneje na tem, da naj bi tožeča stranka „[z]agotavlja[la] finančne storitve fundaciji […] in njeni skupini podružnic in hčerinskih družb“.

140 Ni mogoče upoštevati v pisanjih Sveta navedenih trditev, v katerih se sklicuje na to, da je tožeča stranka v korist fundacije izplačevala „dividende in nagrade“, natančneje na to, da je iz statuta tožeče stranke in njenih v prilogi k tožbi predloženih računovodskih izkazov za poslovno leto, končano 20. marca 2010, razvidno, da fundacija kot delničar tožeče stranke prejema znatne dividende in nagrade, ker se te trditve ne navezujejo na specifično obrazložitev, podano v spornih aktih za utemeljitev tega, da se za tožečo stranko uporabi merilo „podpore iranski vladi“, in sicer, da naj bi „[z]agotavlja[la] finančne storitve fundaciji […] in njeni skupini podružnic in hčerinskih družb“.

141 Tega, da neka družba svojim delničarjem razdeljuje dividende ali nagrade, namreč ni mogoče enačiti s tem, da ta družba tem delničarjem zagotavlja finančne storitve. Svet se skuša v okviru teh trditev torej sklicevati na elemente, ki niso tisti, na podlagi katerih so bili sporni akti sprejeti.

142 Zakonitost izpodbijanih aktov pa se lahko presoja le na podlagi dejanskih in pravnih okoliščin, na osnovi katerih so bili sprejeti, in Splošno sodišče ne more slediti pozivu Sveta, naj na koncu spremeni obrazložitve, na katerih temeljijo ti akti (glej v tem smislu sodbo z dne 26. oktobra 2012, Turbo Compressor/Svet, T-63/12, EU:T:2012:579, točka 29).

143 Trditve Sveta, ki temeljijo na razdelitvi dividend ali nagrad fundaciji, zato ni mogoče upoštevati pri presoji utemeljenosti spornih aktov v delih, v katerih se za tožečo stranko uporabi merilo „podpore iranski vladi“.

144 Svet se vsekakor sklicuje le na to, da je tožeča stranka razdelila dividende in nagrade fundaciji, medtem ko se v obrazložitvah spornih aktov sklicuje na finančne storitve, ki jih tožeča stranka zagotavlja tudi „skupini podružnic in hčerinskih družb“ te fundacije in ne le njej.

145 Svet se v svojih pisanjih sklicuje tudi na dejstvo, da je iz statuta tožeče stranke in njenih računovodskih izkazov za poslovno leto, končano 20. marca 2010, razvidno, da fundacija kot delničar tožeče stranke „sodeluje v vrsti transakcij, v katere [je tožeča stranka] vpletena“.

146 Tožeča stranka pa zatrjuje, da „Svet ni predložil nikakršnega uradnega dokaza, s katerim bi bilo dokazano, da [je] dajala prednost nekemu javnemu subjektu ali javnemu podjetju“, in navaja, da „njeni podatki in računovodski izkazi potrjujejo, da je skoraj večina [njenih] posojil, kreditov in drugih storitev, ponujenih zasebnikom in zasebnim podjetjem (in jih ti koristijo), in ne vladi ali javnim subjektom“, in da so „[njene] storitve in [njena] posojila […], ponujen[a] klasičnim strankam, ki so posamezniki in podjetja, (in jih ti koristijo), ne pa vladi in nacionalnim subjektom in podjetjem“, pri čemer napotuje na seznam glavnih strank v obdobju od marca do novembra 2010, ki je predložen v prilogi k tožbi.

147 V zvezi s tem je treba spomniti, da merilo „podpore iranski vladi“, s katerim se širi področje uporabe omejevalnih ukrepov z namenom povečati pritiske na Islamsko republiko Iran, zajema le dejavnost osebe ali subjekta, ki lahko ne glede na kakršnokoli dokazano neposredno ali posredno zvezo s širjenjem jedrskega orožja zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena spodbuja navedeno širjenje s tem, da se iranski vladi zagotavlja podpora z materialnimi, finančnimi ali logističnimi sredstvi oziroma kapacitetami, ki ji omogočajo uresničevanje širjenja jedrskega orožja (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2014, National Iranian Oil Company/Svet, T-578/12, neobjavljena, EU:T:2014:678, točke od 118 do 120, 140 in 141). Merilo „podpore iranski vladi“ ne zajema torej vsake oblike podpore, zagotovljene iranski vladi, ne glede na to, kako majhna ali simbolična bi bila, temveč le oblike podpore, ki lahko zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena navedeni vladi omogočijo uresničevanje širjenja jedrskega orožja. Sporno merilo, razlagano pod nadzorom sodišča Unije v povezavi s ciljem izvajanja pritiska na iransko vlado, da bi ta prenehala s širjenjem jedrskega orožja, tako objektivno opredeljuje zaokroženo kategorijo oseb in subjektov, proti katerim je lahko sprejet ukrep zamrznitve sredstev (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2014, National Iranian Oil Company/Svet, T-572/12, EU:T:2014:678, točka 119).

148 Svet v obravnavani zadevi ne trdi, da tožeča stranka iranski vladi neposredno zagotavlja finančno podporo, temveč da zagotavlja tako podporo „prek fundacije“. V obrazložitvi spornih aktov tako fundacija, čeprav je opredeljena kot „eden glavnih iranskih paradržavnih subjektov pod neposrednim nadzorom vodje“, ni brezpogojno izenačena z iransko vlado.

149 Taka posredna uporaba merila „podpore iranski vladi“ je glede na cilj, ki se ga s tem merilom uresničuje in je naveden zgoraj v točki 147, upravičena, le če je ugotovljeno, da oseba oziroma subjekt, ki deluje kot posrednik, bodisi sam zagotavlja podporo iranski vladi v smislu člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 bodisi ga navedena vlada uporablja kot instrument za uresničevanje širjenja jedrskega orožja.

150 V obravnavani zadevi ni bilo ugotovljeno, da je fundacija zagotavljala podporo iranski vladi v smislu člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012.

151 Zgolj okoliščina, na katero se sklicuje Svet, da je fundacija „eden glavnih iranskih paradržavnih subjektov pod neposrednim nadzorom vodje“ ne zadošča za ugotovitev, da je iranski vladi zagotavljala podporo, ki lahko zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena tej vladi omogoča uresničevanje širjenja jedrskega orožja, kot je to zahtevano s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 147, ali da jo iranska vlada uporablja kot instrument za uresničevanje politike širjenja jedrskega orožja.

152 Poleg tega Svet na sporni seznam ni vpisal imena fundacije med osebe in subjekte, ki so opredeljeni kot osebe ali subjekti, ki podpirajo iransko vlado v smislu člena 20(1)(c) Sklepa 2010/412 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012, oziroma je za njih ugotovljeno, da to vlado podpirajo v smislu navedenih členov, ali med osebe in subjekte, ki sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo v smislu člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012.

153 Nazadnje, Svet v okviru tega postopka ni predložil nobenega elementa, s katerim bi bilo potrjeno, da je fundacija podpirala iransko vlado ali da je sodelovala pri širjenju jedrskega orožja, je bila z njim neposredno povezana ali ga je podpirala.

154 Pogoji, ki bi utemeljevali, da se za tožečo stranko posredno uporabi merilo „podpore iranski vladi“ (točka 149 zgoraj), v obravnavani zadevi torej niso izpolnjeni.

155 Tako je treba ugotoviti, da je Svet storil napako pri presoji s tem, da je v spornih aktih za tožečo stranko uporabil merilo „podpore iranski vladi“.

156 Ne da bi bilo treba ugotoviti, ali je tožeča stranka fundaciji zagotavljala finančne storitve, je zato treba drugemu tožbenemu razlogu ugoditi in ugotoviti, da sporni akti v delih, v katerih se za tožečo stranko uporabi merilo „podpore iranski vladi“, niso utemeljeni.

157 Sporni akti torej niso utemeljeni, zato jih je treba razglasiti za nične.

158 Ob upoštevanju ugotovitev iz točk od 131 do 157 zgoraj je treba tej tožbi v celoti ugoditi in za nične razglasiti vse izpodbijane akte.

Časovni učinki razglasitve ničnosti izpodbijanih aktov

159 Učinki vpisa imena tožeče stranke na sporni seznam – kot je navedel Svet v odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča (točka 42 zgoraj) – se v skladu s členom 26(5) Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom Sveta (SZVP) 2015/1863 z dne 18. oktobra 2015 (UL 2015, L 274, str. 174), ki se v skladu s členom 1 Sklepa Sveta (SZVP) 2016/37 z dne 16. januarja 2016 o začetku uporabe Sklepa 2015/1863 (UL 2016, L 11, str. 1) uporablja od 16. januarja 2016, začasno odpravijo. Vendar velja, da dokler ostaja ime tožeče stranke vpisano na spornem seznamu zaradi učinka Sklepa 2015/1008 in Izvedbene uredbe 2015/1001, zanjo obstaja tveganje ponovne uvedbe omejevalnih ukrepov, sprejetih glede nje, če Islamska republika Iran ne izpolni zavez, ki jih je v razmerju do Zvezne republike Nemčije, Francoske republike, Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, Ljudske republike Kitajske, Združenih držav Amerike in Ruske federacije, ob podpori visokega predstavnika Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko, prevzela v okviru skupnega celovitega načrta, v katerem je določen pristop za uresničitev dolgoročne celostne rešitve širjenja jedrskega orožja.

160 Glede Izvedbene uredbe 2015/1001 je treba spomniti, da v skladu s členom 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije z odstopanjem od člena 280 PDEU začnejo odločitve Splošnega sodišča, s katerimi se uredba razglasi za nično, veljati šele z datumom izteka roka iz člena 56, prvi odstavek, tega statuta, ali če je bila v tem roku vložena pritožba, z datumom njene zavrnitve.

161 V obravnavani zadevi ima Izvedbena uredba 2015/1001 naravo uredbe v smislu člena 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, saj njen člen 2 določa, da je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah, kar ustreza učinkom uredbe, določenim v členu 288 PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 21. aprila 2016, Svet/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, točka 121). Člen 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije se za Izvedbeno uredbo 2015/1001 torej uporablja.

162 Svet ima torej v skladu s členom 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije od vročitve te sodbe dva meseca, podaljšana za deset dni zaradi oddaljenosti, da kršitve, ugotovljene glede Izvedbene uredbe 2015/1001, odpravi s sprejetjem, če je potrebno, novih omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki.

163 Glede Sklepa 2015/1008 je treba spomniti, da lahko Splošno sodišče v skladu s členom 264, drugi odstavek, PDEU, če meni, da je to potrebno, določi tiste učinke akta, razglašenega za ničen, ki jih je treba šteti za dokončne. V obravnavani zadevi bi lahko obstoj razlike med datumom učinka odločbe o razglasitvi ničnosti Izvedbene uredbe 2015/1001 in datumom izteka učinkov Sklepa 2015/1008 resno ogrozil pravno varnost, saj je v Sklepu 2015/1008 in Izvedbeni uredbi 2015/1001 določena naložitev enakih omejevalnih ukrepov glede tožeče stranke. Ohraniti je torej treba učinke Sklepa 2015/1008 v delu, v katerem ta ohranja vpis imena tožeče stranke na seznamu iz Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, do datuma učinkovanja te sodbe, saj se ta nanaša na razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe 2015/1001 v delu, v katerem ta ohranja vpis imena tožeče stranke na seznamu iz Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2013, Persia International Bank/Svet, T-493/10, EU:T:2013:398, točka 129 (neobjavljena) in navedena sodna praksa).

164 Preostali izpodbijani akti nimajo več dejanskih učinkov, zato se nanje ne nanaša uporaba člena 264, drugi odstavek, PDEU.

Stroški

165 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker Svet ni uspel, se mu v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

1. **Sklep Sveta Evropske unije, kot izhaja iz Obvestila z dne 15. marca 2014 za osebe in subjekte, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, določeni s Sklepom Sveta 2010/413/SZVP in Uredbo Sveta (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu, o ohranitvi vpisa imena družbe Sina Bank na seznamu iz Priloge II k Sklepu Sveta z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP, kakor je bil spremenjen s Sklepom Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010, in iz Priloge IX k Uredbi Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010, se razglasi za ničen.**

2. **Sklep Sveta 2014/776/SZVP z dne 7. novembra 2014 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP, Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 1202/2014 z dne 7. novembra 2014 o izvajanju Uredbe št. 267/2012, Sklep Sveta (SZVP) 2015/1008 z dne 25. junija 2015 o spremembi Sklepa 2010/413 in Izvedbena uredba Sveta (EU) 2015/1001 z dne 25. junija 2015 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 se v delih, v katerih je bil s temi akti ohranjen vpis imena družbe Sina Bank na seznamu iz Priloge II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, oziroma iz Priloge IX k Uredbi št. 267/2012, razglasijo za nične.**

3. **Učinki Sklepa 2015/1008 so ohranjeni glede družbe Sina Bank od datuma začetka njegove veljavnosti do datuma izteka roka za pritožbo zoper to sodbo, navedenega v členu 56, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ali, če je zoper to sodbo v tem roku vložena pritožba, do datuma zavrnitve te pritožbe.**

4. **Svetu Evropske unije se naloži plačilo stroškov.**

H. Kanninen I. Pelikánová E. Buttigieg

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 18. oktobra 2016.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje 2

1. Omejevalni ukrepi, sprejeti zoper Islamsko republiko Iran 2

2. Omejevalni ukrepi, ki se nanašajo na tožečo stranko 2

Dejansko stanje po vložitvi te tožbe 4

Postopek in predlogi strank 5

Pravo 6

1. Dopustnost 6

Dopustnost prvega predloga v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko 6

Dopustnost tretjega predloga 7

2. Utemeljenost 9

Prvi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve, načela spoštovanja pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva 9

Kršitev obveznosti obrazložitve 10

– Sporni sklep 10

– Sporni akti 12

Kršitev načela spoštovanja pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva 13

– Sporni sklep 13

– Sporni akti 14

Drugi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji 15

Sporni sklep 16

Sporni akti 17

Časovni učinki razglasitve ničnosti izpodbijanih aktov 20

Stroški 21